

Gyufahíd

Anna csak éjfél után ért haza. Azt mondta, hogy a villamossínek mentén jött, de biztos vagyok benne, hogy ez nem igaz, mert a villamossíneket a kijárási tilalom óta lezárták.

Órák óta az erkélyen állok. A kristálytisztá, fekete égbolton fénylő gombostűfejek a csillagok. A hidegtől teljesen elgémberedtek az ujjaim. Még egy cigarettányi időt adok Annának, aztán bemegyek. Előkotrom a gyűrött, szinte üres csomagot, kiveszek egy szálat, és a számhoz emelem. Gyufát gyújtok, markomba rejtve a lobbanó lángot. Apró, derengő fénykör, akár az utcalámpák gőzölgő búrái, amelyek sárga pászmái nem érik el a deres aszfaltot.

Beleszívok a cigarettába, hallok a kiszáradt dohányyszemcsék sercegését. Kátrányos, keserű íze van. Hosszan benntartom és az orromon fújom ki a füstöt.

Szándékosan nem nézek arra a sarokra, ahol Annának kellene befordulnia. Próbálok kikényszeríteni a pillanatot, hogy csak a szemem sarkából érzékeljem, amikor megjelenik a szemközti háznál, de helyette egy fegyveres járőr tűnik fel a sínek mentén. Lámpáik fénye kergetőzve táncol, lábuk alatt csilingelve szakad be a pocsoltyák fagyott tükre. Futólag érintik az ottragadt villamost is, belesnek az ablakokon, nem húzta-e meg magát odabenn valaki.

Nem bírom tovább idekinn, nagyon hideg van. Elnyomom a cigarettát, és bemegyek a lakásba. Egyelőre nem gyújtok villanyt. Leveszem a kabátot, és a bevetetlen ágyra dobom. Aztán az íróasztal mellé, a Thonet székre ülök. A ház egyre halkuló hangjait hallgatom. Tompa puffanások, fémes koppanás a radiátorcsöveken, vízcsobogás. Mi a legfelső, negyedik emeleten lakunk. Alattunk, a harmadikon felsír a kisebbik gyerek, de hamar abbahagyja. Napok óta lázas lehet, az anyját tegnap láttam a patikában. A másodikon egy fiatal pár lakik, a férfi váltott műszakban dolgozik, ma csak jóval tíz után ért haza. Tőlük nem szűrődik fel soha semmilyen hang. Az első emeleti lakás évek óta üresen áll, a földszinti lakókat nem ismerem.

Lassan kúszik be a bőröm alá a meleg, ezernyi tűszúrással szivárog csak vissza ujjaimba az élet. Felkapcsolom az asztalon álló olvasólámpát. Nézem a fagytól vöröslő kezemet, a se nem vastag, se nem vékony ujjakat, a kissé szögletes körmöket, a jobb kezem mutató- és középső ujjain sárgálló nikotinfoltokat, a hidegtől összehúzódott zöldes-lilás ereket a kezem fején.

Aztán kiürítem a zsebeimet: néhány gombóccá gyűrt papír zsebkendő, két kulcs egy drótkarikán – az egyik a lépcsőház, a másik a lakás ajtaját nyitja –, a gyűrött tigrisszofi és egy doboz gyufa.

Feltépem a cigaretta papír csomagolását, és a megmaradt három szálát egymás mellé, az asztalra rakom. Az elmúlt órákban legalább hat szál cigit szívtam el. Jobb lenne beosztani, mert a kijárási tilalom miatt most nehezebb dohányhoz jutni.

Aztán a gyufa következik. A cigarettáktól jobbra immáron tizenhét pirosfejú pálcika is sorakozik. Ezek szerint minden cigaretta meggyújtásánál akár négyet is hibázhatok. Egynél akár ötöt is.

Arra gondolok, hogy jólesne egy pohár bor, de semmilyen alkohol sincs itthon. Talán nem is segítene. Felállok, hogy legalább a magnót bekapcsoljam. A hifitorony jobb oldali dekkje recseg, mióta csak megvan. Valami mechanikai probléma lehet a meghajtással, ezért a bal oldali felvevő dekket szoktam használni. Meg se nézem, hogy milyen kazetta van benne, lenyomom a gombot. *Pokolgép: Utolsó Merénylet Live*. Egészen letekerem a hangerőt, épphogy hallani, amikor a Kalapács Józsi azt éneklí, hogy: „*Eladtam hosszú éveket, nem sajnálom már...*”.

Visszaülök az asztalhoz, és újra a kezemet bámulom, egyenként veszem szemügyre a szőrszálakat, de gyorsan feladom. Aztán a gyufákat számolgotatom újra és újra. El kéne szívnom még egy szál cigit, de ha így folytatom, nem marad holnap reggelre. Aztán eszembe jut, hogyan építettünk gyufaszálakból hidat általánosban, a technikaórán.

Kezdesnek két szálát fektetek az asztalra, aztán keresztbe még kettőt áthidalónak, egyet alá, egyet fölé. Aztán kicsit megemelem, és újabb két szálát fűzök az alsó és felső szálak közé, és így tovább, amíg a gyufa el nem fagy. Az ideális hídhoz tizenhét szála van szükség. Tizenhat a szerkezet és egy, amivel megemeled az egészet, hogy a hídnak íve is legyen.

Megemel, aláfűz. A kazetta már a vége felé jár, az együttes a ráadászámokat játszsa. Az *Éjjeli harang* második verzejénél felállok, és kikapcsolom a magnót. Ezen a koncerten jöttünk össze Annával. A ráadások után még sokáig zúgott a „*Gép, gép, gép...*”, de mi csak öleltük egymást a hátsó sorban.

Megemel, aláfűz. Másnap Anna feljött hozzám, és estig csak ültünk a szobámban a földön. Fogtuk egymás kezét, és nem mertünk a másik szemébe nézni. A bal térdén ki volt kopva a nadrág.

Megemel, aláfűz. Azt mondta, hogy az érettségi után majd összeköltözünk, és együtt járunk egyetemre, de kettőnk közül csak őt vették fel magyar szakra.

Megemel, aláfűz. Azt mondta, hogy gyereket akar tőlem, mert biztos benne, hogy én vagyok az igazi. Tudom, hogy tizenhét éves kora óta folyamatosan szedi a tablettát.

Megemel, aláfűz. Anna kéthavonta új tetoválással állít haza. Legutóbb egy mákgubót varratott a jobb vádlijára. Megnéztem Krúdnyál, a mákgubó csalódást jelent.

Megemel, aláfűz. Karácsonyra egy füzetet és egy tollat vett nekem. Azt mondta, hogy szeretné, ha újra megpróbálnék a felvétellel. Ez kedves, mondtam neki,

de ha mindketten az egyetemen ücsörgünk, akkor nehezen tudnánk fizetni az albérletet, erre szó nélkül rám vágta az ajtót.

Megemel, aláfűz. Napi tizenkettő. Ennyi elemet kell készre fűjnom a fényezőüzemben, ahol dolgozom. Anna már harmadéves, a magyar mellé felvette az esztétikát is. Esténként gyakran fáj a fejem.

Megemel, aláfűz. Nézem a kezemet, a se nem vastag, se nem vékony ujjakat, a szélesedő tenyeret, kissé szögletes körmöket, az alájuk folyt festékekkel. Nézem a jobb kezem mutató- és középső ujjain sárgálló nikotinfoltokat. Anna keze nem ilyen. Hosszú, vékony ujjai végén ovális a köröm, akár a mag nélküli szőlő. Bal nagyujján hennafestést visel.

Mindjárt éjfél. Felkapom a középső szofit, az utolsó szál gyufát, és kabát nélkül megyek ki az erkélyre, amíg tart a híd.

Magyari Márton: Asztal (2007)